

give nogen fyldestgjørende Erklæring om ham paa Grund af det løse Forhold, hvori Andrageren staar til samme, og ved „samme“ maa menes Dverpostmesterembedet. Naar man sammenligner dette med den Skrivelse, der afgit fra Rjshøbhavns Magistrat til Ministeriet, vil man finde det samme Ord, kun med den Forskjel, at der staar „Danmark“ i Stedet for det andet Ord, nemlig: „paa Grund af det løse Forhold, hvori han i det Hele staar til Danmark“. Seg tror ikke, at man ved Rette kan sige, at Vedkommende staar i et løst Forhold til Danmark. Han har været her snart i 8 Aar, er gift med en dansk Kvinde og har erklæret, at hun vil blive boende her og slutte sig til Danmark som sit Fædreland. Seg skal derimod indrømme, hvad jeg ogsaa tror, jeg sidst indrømmede, at det i Almindelighed ikke er heldigt, at der stilles Vdringsforslag af denne Bestafsenhed privat og paa et saa sent Standpunkt: men ikke desto mindre forekommer det mig, at der ved denne Leilighed har været tilstrækkelig Grund til at gjøre en Undtagelse fra Reglen. Med Hensyn til den Erklæring, vi forrige Gang hørte fra Ministerbordet, at, saafremt der kom en fyldestgjørende anbefaling fra Dverpostmesteren, vilde der ikke fra Ministeriets Side være Noget i Veien for at støtte Vedkommendes Andragende om Indfødsrets Meddelelse, skal jeg bemærke, som allerede oplyst, at der senere under 14de Januar er indsendt en Anbefaling for ham fra Dverpostmesteren. I denne hedder det, at efter den indvundne Erfaring synes det, som om han er ret vel skikket til at være Postbud, og det forekommer mig derfor, at under de forhaanden værende Omstændigheder kunde Dverpostmesteren vanskeligt anbefale ham saa stærkt, som han maatte kunde have lyst til. Seg finder nemlig, at der hviler et Tryk paa ham; thi hvis han anbefaler Ansøgeren meget stærkt, kunde det synes, som om der gaves ham et bestemt Haab om fast Ansættelse, naar han fik Indfødsret. Seg er aldeles enig med det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) i, at i Almindelighed bør Indfødsrets Meddelelse ikke være Veien til at opnaa en saadan Fordel som fast Ansættelse, men jeg tror ogsaa med Hensyn til vedkommende Person at kunne erklære, at han uafhængig af noget Saadant vilde have ønsket Indfødsret om end paa et senere Trin, men at han nu, da han opdagede, at han behøvede den for at blive fast ansat, ønskede at faae den strax. Seg kan fuldstændig forstaa og kan indrømme, at det, om den Paagjældende faar Indfødsret eller ikke, ikke i og for sig bør have Indflydelse paa, om han bliver fast ansat eller ikke; der er ikke, fordi han faar Indfødsret, givet ham mere eller mindre Haab om fast Ansættelse, end han forud havde, men paa den anden Side haaber jeg ogsaa at turde forudsætte, at den Maade, hvorpaa han nu faar Indfødsret, ei heller skal have

Indflydelse i modsat Retning, saa at, hvis man isvrigt var villig til at ansætte ham, den Omstændighed, at han er kommen paa Lovforslaget saa sent og ved privat Initiativ, skulde kunne faae nogen Indflydelse i modsat Retning. I denne Henseende kan jeg, som har indbragt Andragendet og har haft med Sagen at gjøre fra første Haand, erklære, at der ikke i hans Maade at lade mig fremme Sagen, paa, har været det Mindste, hvori han ligesom vilde opponere. Han har følt sig smertelig berørt ved under de forhaandenværende Omstændigheder muligvis ikke at skulle kunne opnaa Indfødsret, nu, netop nu, da det er en Velsærdsag for ham at faae den. Han fik Afslag paa sin Ansøgning sidst i November, da Lovforslaget saavidt jeg huster allerede var kommet fra Landstinget hertil, og han henvendte sig da til mig, og spurgte mig om jeg vilde indbringe Andragendet. Dertil erklærede jeg mig villig, saafremt jeg fandt, at der var tilstrækkelig Grund dertil, og at der forelaa et saadant Tilfælde, at det var vigtigt for ham at faae Indfødsret nu. Da alle disse Forudsætninger viste sig rigtige, havde jeg ingen Betænkelighed ved at indbringe Andragendet, og jeg nærer den Fortrøstning, at denne Sag heller ikke vil støde paa Vanskeligheder paa sin videre Gang.

Zahle: Seg vil meget forvare mig imod, at jeg ved mine Ytringer i mindste Maade skulde haave sigtet til, hvad den omhandlede Person muligens for sit eget Vedkommende kunde ønske. Hvad jeg har tilladt mig at yttre, berører ene og alene de Grunde, der forrige Gang her i Thinget bleve paaberaabte for, at han skulde have Indfødsret, og deriblandt den Udsigt, han muligens saa kunde have til at faae en fast Bestilling i dansk Tjeneste. Det er dette, jeg nedlægger Indsigelse imod. Grunden til, at jeg ikke tidligere er kommen med min Indsigelse, er den, at her foreligger et personligt Spørgsmaal, der berører en Mand's Interesse, og at jeg ikke vilde staa ham imod; men det er min Pligt som Rigsdagmand, naar jeg har den Opfattelse, at det Spor, som her er fulgt, er et urigtigt Spor at komme ind i ved Indfødsrets Meddelelse, da, saa kraftig som jeg kan, at nedlægge Indsigelse derimod. Da der var Tale om en meget mere høitilsluttet Person, som for sine Sønner ønskede Indfødsret meddelt, var jeg netop af dette Hensyn kraftig imod, at der skulde arbeides hen i denne Retning. Seg tror, at det da dreiede sig om en Slægt, som kunde faae Afgang til vore Klostre, Stiftelser osv. Dette syntes jeg dog var for grovt, jeg fandt da, at man i Tide burde tage Seilene ind. Her er der nu Tale om en Mand i mindre Aar, og jeg vil ikke sige Noget om hans større eller mindre Adkomst til at opnaa den Stilling, som han attraar; jeg har kun taget Ordet, fordi det, at han attraar denne Stilling, er bleven paaberaabt her i Thinget som en Grund